

Sygn. akt I NKRS 18/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski (przewodniczący)

SSN Leszek Bosek

SSN Aleksander Stępkowski (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania S. H.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...)/2020 z 19 sierpnia 2020 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na jedno stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w T., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2020 r., poz. 28,

z udziałem J. A.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 2 lutego 2021 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Pismem z 6 października 2020 r. – referendarz sądowy S. H. (skarżący), na podstawie art. 44 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2019, poz. 84 ze zm. – dalej: u.KRS) zaskarżył uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa nr (...) z 19 sierpnia 2020 r. (dalej: uchwała), w odniesieniu do pkt I. – w całości oraz w odniesieniu do pkt II., w zakresie, w jakim

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: KRS lub Rada) postanowiła nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w T. kandydatury skarżącego.

W odwołaniu skarżący zarzucił Uchwale naruszenie:

1. przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, to jest:

1. art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1-3 w zw. z art. 37 ust. 1 u.KRS, poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i dokonanie oceny skarżącego z pominięciem obowiązku wszechstronnego zbadania okoliczności sprawy i bez wnikliwego rozważenia całokształtu zebranego materiału, w sposób arbitralny i dowolny, bez zastosowania jednolitych, przejrzystych i czytelnych kryteriów, co stanowiło przejaw nierównego traktowania i skutkowało przedstawieniem Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego Sądu Rejonowego w Sądzie Rejonowym w T. J. A.,

2. art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w sposób uniemożliwiający poznanie jej motywów, nadmiernie skrótowy i pozbawiony głębszej analizy, a przy tym wewnętrznie sprzeczny;

2. naruszenie prawa materialnego, to jest art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 i art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i brak dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, co skutkowało przedstawieniem Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego Sądu Rejonowego w Sądzie Rejonowym w T. Pana J. A., a nie skarżącego.

Skarżący wniósł o uchylenie uchwały w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania. Przywołując argumentację Rady, przemawiającą za rekomendowaniem przedstawionego Prezydentowi RP kandydata, podniósł on, że w żadnej części zaskarżonej uchwały Rada nie podała powodu, dla którego posiadanie stopnia naukowego doktora nauk

prawnych, dużego dorobku naukowego oraz łączenie pracy naukowej z aktywnością zawodową, miałyby mieć rozstrzygające i pierwszorzędne znaczenie przy przedstawianiu przez KRS kandydata na stanowisko sędziego. W opinii skarżącego oznacza to, że dokonując oceny przez pryzmat wyłącznie jednego z kryteriów (korzystnego dla zwycięzcy) i nie wyjaśniając przyczyn tej decyzji, Rada nie potraktowała wszystkich kandydatów jednakowo.

Skarżący podniósł też, że Rada nie uwzględniła całokształtu zebranego w toku postępowania materiału dowodowego w tym dołączonych przez skarżącego opinii sędziów, którzy wskazywali, iż dysponuje on szeroką wiedzą prawniczą, wykorzystując ją również w przygotowywaniu dla nich projektów uzasadnień orzeczeń kończących postępowania. Ponadto zarzucił, iż Rada nie wzięła pod uwagę, iż oprócz wykonywania obowiązków w wydziale ksiąg wieczystych do jego zakresu czynności należy również rozpatrywanie spraw z zakresu odbierania oświadczeń spadkowych i wyjawienia majątku w wydziale cywilnym, a zatem ma doświadczenie na sali rozpraw.

Skarżący podniósł, że Rada oceniła kandydatów w sposób arbitralny i dowolny, w oparciu o wyłącznie jeden czynnik (karierę naukową) – bez odwołania się do innych względów i bez wyjaśnienia przyczyn takiej decyzji.

Podniósł zarzut sporządzenia uzasadnienia uchwały w sposób uniemożliwiający poznanie motywów, którymi kierowała się Rada.

W piśmie z 26 października 2020 r. Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa sformułował odpowiedź na odwołanie wnosząc o oddalenie odwołania w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Za bezzasadny uznał zarzut naruszenia przez Radę art. 2, art. 32 oraz art. 60 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W jego opinii Rada przy ocenie kandydatury skarżącego zastosowała reguły oraz kryteria obiektywne, odpowiadające zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, a zaskarżona uchwała zawiera wyczerpujące uzasadnienie, w którym wskazano kryteria, którymi kierowała się Rada.

Za bezzasadny uznał także podnoszony przez skarżącego zarzut naruszenia art. 33 ust. 1 i 42 ust. 1 u.KRS, bowiem Rada wzięła pod uwagę wszystkie kryteria

ustawowe w odniesieniu do wszystkich uczestników postępowania nominacyjnego, w tym skarżącego, co wynika z uzasadnienia Uchwały.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 42 ust. 1 u.KRS, Przewodniczący wskazał, że w Uchwale Rada szczegółowo przedstawiła dane dotyczące skarżącego oraz wskazała argumenty przemawiające za przedstawieniem Prezydentowi RP wniosku o powołanie J. A. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w T..

Wskazał też, że wbrew twierdzeniom skarżącego, Rada dochowała wymogów określonych w art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 1-3 u. KRS, uwzględniając przy jego ocenie całą zgromadzoną w sprawie dokumentację, a w szczególności poziom wiedzy prawniczej, długość stażu zawodowego i kwalifikacje zawodowe.

Jak zauważył przewodniczący KRS, skarżący zestawiał swoją kandydaturę z kandydaturą J.A. w sposób subiektywny, próbując wskazać oraz uwypuklić korzystne dla niego fakty jednocześnie pomijając kwestie, które przemawiają na korzyść kandydata przedstawionego z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu sędziego na stanowisku sędziego rejonowego w Sądzie Rejonowym w T..

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

1. W świetle art. 33 i art. 35 u.KRS, Krajowa Rada Sądownictwa ma obowiązek procedować na podstawie zgromadzonej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania kierując się oceną kwalifikacji kandydatów, uwzględniając ich doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia oraz uwzględnia opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów.

Jednocześnie żadne z ustawowo przewidzianych kryteriów oceny kwalifikacji kandydatów do pełnienia urzędu sędziego „nie ma charakteru decydującego, ani też nie jest konieczne wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. Decyduje ocena całościowa wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 10 listopada 2016 r., III KRS 32/16).

Ocena Rady może również odbiegać od numerycznych wskazań wynikających z opinii, jakie Rada jest zobowiązana brać pod uwagę na podstawie art. 35 ust. 2 pkt 2 u.KRS, bowiem wybór kandydata przedstawianego Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziowskie nie może być redukowany do wyników zastosowania określonego, matematycznego algorytmu (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 1 lipca 2019 I NO 70/19; z 10 listopada 2016 r., III KRS 32/16, z 24 września 2014 r., III KRS 43/14, z 5 września 2013 r., III KRS 212/13).

Dodatkowo, na podstawie art. 42 ust. 1 u.KRS Rada zobowiązana jest do sporządzenia uzasadnienia uchwały podejmowanej w sprawach indywidualnych. Przepisy te, wraz z art. 60 Konstytucji RP, który chroni prawo obywateli polskich korzystających z pełni praw publicznych do dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach, tworzą zasadnicze ramy kontroli legalności uchwał Krajowej Rady Sądownictwa (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19).

2. Prawidłowe stosowanie tych ustawowych kryteriów, zgodnie z art. 44 ust. 1 u.KRS może zostać poddane kontroli Sądu Najwyższego w wyniku odwołania się uczestnika postępowania od uchwały KRS z powodu sprzeczności tejże z prawem, chyba że odrębne przepisy stanowią inaczej. Nie chodzi w tym wypadku jednak o prawo do sądowego wymiaru sprawiedliwości sprawowanego przez sądy powszechne i wojskowe, ale o prawo do sądowej kontroli tego, czy akty władzy publicznej nie godzą w konstytucyjnie gwarantowane wolności (prawa) jednostki. Jak wskazał Trybunał Konstytucyjny dokonując doprecyzowania treści konstytucyjnego prawa do sądu, chodzi o sytuacje, „gdy sądy działają jako organ kontroli innych aktów władzy publicznej rozstrzygających sprawy jednostek po to, aby ustrzec je przed arbitralnością władzy” (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 12 maja 2003 r., SK 38/02, pkt III.4.). Nie mamy w tym wypadku do czynienia ze sprawowaniem „wymiaru sprawiedliwości” ale z realizacją ochrony prawnej, której akty nie są ostatecznym rozstrzygnięciem sporu prawnego ale końcową kontrolą legalności działań władzy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 9 listopada 2020 r., I NO 82/20 oraz I NO 89/20).

Przy rozpatrywaniu tego typu spraw zastosowanie znajdują przepisy k.p.c. o skardze kasacyjnej, co wyraźnie stwierdza art. 44 ust. 3 u.KRS. Dlatego też, Sąd

Najwyższy rozpoznaje odwołanie od uchwały KRS w granicach zaskarżenia, a z urzędu bierze pod rozagę tylko nieważność postępowania (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Nie ma jednak zastosowania w tym zakresie art. 398³ § 1 k.p.c. regulujący kwestię podstaw kasacyjnych, gdyż w przypadku odwołań od uchwał Rady podstawy te są określone w art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o KRS stanowiącym, że odwołanie można wnieść z powodu sprzeczności uchwały z prawem (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 29 lipca 2014 r., III KRS 12/14; z 17 lipca 2014 r., III KRS 17/14; z 1 lipca 2019r., I NO 70/19).

Z tych też względów, podstawą odwołania nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 8 października 2014 r., III KRS 45/14; z 8 listopada 2017 r., III KRS 29/17; z 15 stycznia 2019 r., I NO 1/18; z 27 marca 2019 r., I NO 59/18; z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19). Sąd Najwyższy nie może też zastępować Rady w ocenie kandydata i w sposobie zastosowania ustawowych kryteriów jego nominacji biorąc pod uwagę istotne ograniczenia właściwe dla kontroli legalności, jaką sprawuje nad uchwałami KRS (podobnie wyroki Sądu Najwyższego: z 17 czerwca 2020 r., I NO 155/19; z 26 listopada 2019 r., I NO 74/19; z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19; z 27 marca 2019 r., I NO 59/18; z 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09).

W konsekwencji, odwołanie wniesione na podstawie art. 44 ust. 1 u.KRS może prowadzić jedynie do formalnej kontroli stosowania przez KRS regul postępowania dotyczących przestrzegania prawem określonych kryteriów i procedur postępowania (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 20 grudnia 1993 r., III AZP 20/93, a także wyroki Sądu Najwyższego: z 27 marca 2019 r., I NO 8/19; z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17; z 7 marca 2017 r., III KRS 3/17; z 26 stycznia 2017 r., III KRS 37/16). Stanowisko to znalazło też potwierdzenie ze strony pełnego składu Trybunału Konstytucyjnego w wyroku z 15 grudnia 1999 r., P 6/99 i następnie było potwierdzone w kolejnych orzeczeniach (wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z 29 listopada 2007 r., SK 43/06 oraz z 27 maja 2008 r., SK 57/06). Uchylenie przez Sąd Najwyższy uchwały KRS na podstawie własnej oceny merytorycznej kandydatury zwłaszcza, gdyby wiązało się to z wiązaniem KRS dokonaną przez Sąd Najwyższy oceną kandydata w określony sposób, naruszałoby art. 179 Konstytucji RP.

3. Okoliczności te mają również swoje istotne konsekwencje dla sposobu rozumienia obowiązku, jaki ciąży na Krajowej Radzie w świetle art. 42 ust. 1 u.KRS. To bowiem uzasadnienie uchwały pozwala w pierwszej kolejności dokonać Sądowi Najwyższemu oceny prawidłowości kierowania się kryteriami oceny sformułowanymi w art. 33 i art. 35 u.KRS w sposób, który nie stanowiłby konkurencyjnej oceny merytorycznej Sądu Najwyższego. Kierowanie się przez Radę przejrzystymi, jednolitymi i sprawiedliwymi kryteriami selekcyjnymi musi zatem jasno wynikać z uzasadnienia Uchwały (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19).

Konieczność sformułowania uzasadnienia, podobnie jak i ustawowe kryteria oceny kandydatów na sędziów stanowią również gwarancje poszanowania konstytucyjnego prawa do równego dostępu do służby publicznej wynikającego z art. 60 Konstytucji RP. Okoliczność ta tworzy istotny punkt odniesienia i dodatkowe oparcie dla Sądu Najwyższego w procesie kontroli legalności decyzji KRS prowadzonej na podstawie art. 44 ust. 1 u.KRS. Z tego też powodu, w uzasadnieniu należy wskazać te kryteria, które stanowiły przesłankę decydującą o odmowie przedstawienia Prezydentowi RP kandydata na urząd sędziego tak, aby można było stwierdzić, że w trakcie procedury konkursowej o przedstawieniu lub nieprzedstawieniu danego kandydata na stanowisko sędziowskie decydowały racjonalne kryteria oceny (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19).

O ile bowiem Rada zasadnie podnosi, że art. 42 ust. 1 ustawy o KRS nie określa bliżej wymogów co do treści uzasadnienia, to jednak nie oznacza to, że jego treść może być jakakolwiek lub sprowadzać się do gołosłownego zapewnienia o zastosowaniu przejrzystych i obiektywnych kryteriów oceny. Jak sama nazwa wskazuje, treść uzasadnienia ma wskazywać na okoliczności, które daną decyzję czynią zasadną. Okoliczności takiej nie stanowi sam fakt, że decyzję podjął organ do tego umocowany, ani też samo zapewnienie tego organu o zasadności podjętej przezeń decyzji (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19).

4. Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy po analizie zgłoszonych przez odwołującego się zarzutów, uznał je za niezasadne.

Jak słusznie wskazał skarżący, Sądowi Najwyższemu nie przysługuje

kompetencja do dokonywania merytorycznej ewaluacji kandydatów biorących udział w danym konkursie. Dokonując natomiast badania przeprowadzonego postępowania nominacyjnego, Sąd Najwyższy zauważa, że Rada wskazała wprost, że „atutem kandydata przedstawianego z wnioskiem o powołanie jest różnorodne doświadczenie zawodowe w zakresie stosowania prawa, które z sukcesami łączy on z pracą zawodową oraz pracą naukowo-dydaktyczną – posiada stopień naukowy doktora nauk prawnych w zakresie prawa cywilnego”. Zatem posiadanie stopnia naukowego doktora nauk prawnych nie stanowiło „jedynego kryterium”.

Na marginesie jedynie, warto zauważyć, że skarżący podnosząc, iż kandydat przedstawiony przez Radę posiada krótsze doświadczenie w wykonywaniu zawodu radcy prawnego niż staż pracy skarżącego w sądzie oraz, że nie ukończył aplikacji sędziowskiej ani nie zdawał egzaminu sędziowskiego, co w opinii skarżącego świadczy o jego gorszych kwalifikacjach, nie zwrócił uwagi, iż kryterium ustawowym jest „doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa”. Przypomnieć należy, że ustawodawca dopuścił możliwość uzyskania wpisu na listę radców prawnych osobom, które posiadają stopień doktora nauk prawnych i jednocześnie wykazują się odpowiednim doświadczeniem w wykonywaniu czynności właściwych dla zawodu radcy. Skoro ustawodawca dopuścił możliwość uzyskania wpisu na listę radców prawnych osobom ze stopniem doktora nauk prawnych, legitymującym się określonym doświadczeniem zawodowy, nie jest dopuszczalne wywodzenie z tego tytułu negatywnych skutków dla takiej osoby, poprzez sugerowanie, iż brak zdanego egzaminu zawodowego oznacza brak określonych kwalifikacji. Nie można też liczyć doświadczenia w stosowaniu przepisów prawa od dnia wpisu na listę radców prawnych, bez uwzględnienia stażu w stosowaniu prawa niezbędnego do tego, by wpis taki mógł zostać dokonany.

Poza tym, należy zauważyć, że w uzasadnieniu Uchwały dokonano szczegółowej charakterystyki poszczególnych kandydatów, a dodatkowo Rada wyjaśniła, że dokonała wszechstronnej analizy całej dokumentacji dotyczącej uczestników postępowania, w tym załączonych do kart zgłoszenia, między innymi, opinii służbowych i informacji dotyczących podnoszenia kwalifikacji zawodowych, a także innych dokumentów. Rada uwzględniła poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w G., przywołując w uzasadnieniu wyniki głosowania w odniesieniu do

poszczególnych kandydatów. Jednocześnie, przywołując przykład wyników głosowań w odniesieniu do dwójki kandydatów (w tym dotyczącego odwołującego) i zestawiając je z danymi dotyczącymi doświadczenia zawodowego i kwalifikacji wynikającymi z zebranej dokumentacji, wyjaśniła przyczyny, dla których uznała, iż wyniki głosowania w kolegium nie stanowią obiektywnego kryterium różnicującego kandydatów, zaznaczając, iż nie korespondują one z doświadczeniem zawodowym i kwalifikacjami posiadanymi przez kandydatów uczestniczących w procedurze konkursowej a wynikającymi ze zgromadzonej dokumentacji.

Warto w tym kontekście przypomnieć raz jeszcze utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego, w myśl którego nie może on „dokonywać oceny, dlaczego te a nie inne kryteria wyboru miały charakter decydujący; w szczególności jeżeli w zakresie poszczególnych kryteriów i ich całościowej oceny poszczególni kandydaci nie wykazują ekstremalnych różnic, które mogłyby uzasadniać przyjęcie naruszenia procedury lub przekroczenie granic swobodnego uznania” (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 7 listopada 2016 r., III KRS 27/16; 10 stycznia 2017 r., III KRS 34/16; z 4 kwietnia 2017 r., III KRS 5/17; z 13 lipca 2017 r., III KRS 16/17; z 6 lutego 2019 r., I NO 21/18; z 24 kwietnia 2019 r., I NO 27/19; z 24 kwietnia 2019 r., I NO 18/19; z 24 kwietnia 2019 r., I NO 16/19; z 15 maja 2019 r., I NO 21/19; z 17 maja 2019 r., I NO 11/19; z 26 listopada 2019 r., I NO 74/19).

Powyższe czyni zatem bezpodstawnym zarzut braku wnikliwego rozważenia całokształtu zebranego materiału oraz braku dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu.

5. Zarzut naruszenia art. 42 ust. 1 u.KRS argumentowany jest z kolei brakiem możliwości poznania motywów działania Rady, jak również nadmierną skrótowością i brakiem głębszej analizy oraz wewnętrzną sprzecznością.

Z treści uzasadnienia Uchwały w przedmiotowej sprawie wynika jednak, że przy podejmowaniu decyzji Rada kierowała się ocenami kwalifikacji oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów, które opisała przy charakterystyce kandydatów. Rada wzięła przy tym pod uwagę dorobek naukowo-dydaktyczny J. A., który jest „zatrudniony w Katedrze Postępowania Cywilnego Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu (...) w O.” oraz „posiada duży dorobek naukowy z dziedziny prawa cywilnego i rodzinnego w zakresie licznych publikacji, w tym

monografii i skryptów”, a pracę naukowo-dydaktyczną „efektywnie łączy z aktywnością zawodową”. Rada wskazała też wprost, że „atutem kandydata przedstawianego z wnioskiem o powołanie jest różnorodne doświadczenie zawodowe w zakresie stosowania prawa, które z sukcesami łączy on z pracą zawodową oraz pracą naukowo-dydaktyczną - posiada stopień naukowy doktora nauk prawnych w zakresie prawa cywilnego”. Poza tym, Rada wskazała, że mając na uwadze dotychczasowe doświadczenie zawodowe kandydatów oraz uzyskane przez nich oceny kwalifikacji, wszechstronnie analizując całą dokumentację dotyczącą uczestników niniejszego postępowania, w tym załączone do kart zgłoszenia, między innymi, opinie służbowe i informacje dotyczące podnoszenia kwalifikacji zawodowych, a także inne dokumenty uznała, że kandydaci, którzy nie zostali przedstawieni Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie nie wypełniają w stopniu wyższym niż J. A. ocenianych łącznie, kryteriów wyboru wymienionych w art. 35 ust. 2 u.KRS. Rada wyjaśniła też, o czym powyżej była mowa, przyczyny, dla których uznała, iż wyniki głosowania w kolegium nie stanowią obiektywnego kryterium różnicującego kandydatów.

W tych okolicznościach, pomimo że wyjaśnienie kluczowych (różnicujących ocenę poszczególnych kandydatów) motywów dokonania przez KRS wyboru między zgłoszonymi kandydatami istotnie nie jest rozbudowane i może budzić niedosyt, to Sąd Najwyższy nie dopatrywał się jednak naruszenia art. 42 u.KRS. Tym bardziej, że nie można nie uwzględnić obiektywnych trudności wiążących się z uzasadnieniem decyzji podejmowanych w głosowaniu przez organ kolegialny (zob. wyrok z 26 listopada 2019 r., I NO 74/19).

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z dyspozycją art. 44 ust. 3 u.KRS. Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.